

НАШАТА СИВУШКА.

(Изъ книгата „БЕЗЪ ДОМЪ“ отъ Хекторъ Мало*)

Само оня, който е живѣлъ на село съ селяни, знае какво отчаяние и тѣга се крие въ думитѣ: „Да се продаде кравата“. За селянина кравата е много нѣщо. Колкото и бѣденъ да бѣде, колкото и голѣма челедь да има, съ една крава въ обора той е осигуренъ противъ глада. Като я води за оглавника или за проста връвъ, вързана около рогата, едно отъ дѣцата я пасе цѣлъ день, по трѣвясалитѣ пжтеки. — Тамъ пазбището нѣма стопанинъ. Вечеръта цѣлата челедь има масло въ чорбата и млѣко на трапезата. Майката, бащата, дѣцата, голѣми и малки — всички живѣятъ отъ кравата.

И нашата ни хранѣше добрѣ — мене и баба Бона, тъй че до тогазъ не бѣхъ хапвалъ месо. Ала тя ни бѣше не само кърмачка, но и другарка, приятелка: не трѣбва да се мисли, че кравата е нѣкое тѣпо животно, напротивъ тя е много умна.

Ние милваме нашата, говоримъ ѝ, тя ни разбира, и отъ своя страна ни казва съ голѣмитѣ си крѣгли, кротки очи какво иска и какво усѣща.

Съ една дума ние си я обичахме, и тя ни обичаше.

Книгата „БЕЗЪ ДОМЪ“ е № 10 отъ „НАЙ-ХУБАВИТЪ КНИГИ ЗА ДѢЦА И ЮНОШИ“, издадени отъ „Хемусъ“.